

něhož používá u své rodiny i u svého okolí důvěry. Zmateční stížnost dovozuje, že soud opomenul uvážiti všeobecně známou skutečnost, že každý je nemile dotčen, je-li někým, třebaš nepravdivě, obviňován z činů trestných, najmě ze zločinu, a že i, když je přesvědčen, že by adresát dopisu obvinění neuvěřil, nese přece podobné očerňování nelibě tak, že názor soudu, že vyhrůžka očerňováním ohroženého u jeho rodiny z homosexuality byla naprosto nezpůsobilá ke vzbuzení důvodné obavy, je podle zmateční stížnosti v rozporu se zkušenostmi každému známými. Touto námitkou míní zmateční stížnost zřejmě doličovati důvod zmatečnosti podle čís. 9a) § 281 tr. ř., při čemž však přehlíží, že v napadeném rozsudkovém závěru jest spatřovati zjištění skutkové, jímž jest zrušovací soud podle § 288 čís. 3. tr. ř. vázán. Zmateční stížnost se ostatně ani nesnaží dovoditi opak rozsudkového zjištění, že totiž vyhrůžka byla způsobilá vzbuditi v ohroženém důvodnou obavu, nýbrž míní jen, že obviňováním z trestných činů jest každý nemile dotčen a že podobné očerňování nese nelibě, což samo o sobě nestačí ke skutkové podstatě zločinu vydírání podle § 98 b) tr. zák. V právu jest zmateční stížnost jen, pokud namítá s hlediska důvodu zmatečnosti podle čís. 9a) § 281 tr. ř., že i podle zjištění rozsudkových jde o vyhrůžku ublížením na cti, které bylo pachatelem použito k vynucení plnění (konání), na něž podle výslovného rozsudkového zjištění práva neměl, a která jen náhodou nedostihla osobu, proti níž směřovala, že tu tedy jsou náležitosti nedokonaného přestupku útisku podle § 8 tr. zák. a § 1 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 309 sb. z. a n. Jako předpis § 98 tr. zák. čelí i ustanovení § 1 zákona proti útisku již pouhému pokusu, by vůli osoby, na niž se činí nátlak, byl dán směr, kterým by se nebrala, kdyby nebylo nátlaku. Útisk přichází však v úvahu již i při takových pohrůžkách, které nejsou s to, by vzbudily důvodnou obavu, a obě řečené skutkové podstaty rozlišují se od sebe jen jakostí a silou prostředků, jichž bylo v případě použito (rozh. čís. 642, 1174, 2405, 2650 sb. n. s.). Rozsudek soudu první stolice vylučuje výslovně jen způsobilost pohrůžky v dopise, by jí v R-ovi byla vzbuzena důvodná obava, nezabývá se však vůbec otázkou další, nestačila-li pohrůžka, by jí byla založena aspoň objektivní skutková podstata mírněji trestného nedokonaného přestupku podle § 8 tr. zák. a § 1 zákona proti útisku. Není vyloučeno, že by i nalézací soud, kdyby byl skutečnosti jím zjištěné posuzoval s řečeného právního hlediska, byl dospěl k závěru, že pohrůžka byla objektivně způsobilou vzbuditi v ohroženém aspoň přechodnou nevolnost a pomíjející pocit nepříjemnosti (rozh. čís. 2237 sb. n. s.).

Čís. 3772.

Zavinění řidiče automobilu, změnil-li při nedovolené rychlosti na křižovatce proti předpisům směr jízdy a vyhýbal motocyklu napravo.

Přestoupení předpisu § 46 min. nař. čís. 81/1910 ř. zák. o rychlosti jízdy o sobě je přestupkem správním; jde však o skutkovou podstatu přestupku (přečinu) podle §§ 335 (337) tr. zák., jakmile jest rychlou jízdou podle zásad trestního zákona považovati za jednání neb opomenutí, o němž pachatel již podle jeho přirozených následků, které každý

může poznati, podle předpisů zvláště vyhlášených a podle svého povolání mohl postříci, že se jím může způsobiti nebo zvětšiti nebezpečnoství života, zdraví nebo tělesné bezpečnosti lidí (§ 55 min. nař. čís. 81/1910 ř. zák.).

Provedení místního ohledání a podání posudku jediným znalcem i mimo případy vyznačené v prvním odst. § 118 tr. ř. nečiní postup ten zmatečným.

(Rozh. ze dne 7. února 1930, Zm I 565/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Kutné Hoře ze dne 15. května 1929, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle §§ 335, 337 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů :

Zmateční stížnost dovolává se číselně důvodů zmatečnosti čís. 4. a 10 § 281 tr. ř. Nelze přisvědčiti námitce, že mezitímním nálezem soudu prvé stolice, jímž byl pro nerozhodnost zamítnut průvodní návrh na znalecké ohledání motocyklu Š-ova, byla porušena zásada trestního řízení, již šetřiti káže podstata řízení. Obhajoba (a zmateční stížnost) se snaží přesunouti vinu na nehodě výlučně na motocyklistu, spoluobžalovaného Václava Š-a. Leč jeho zavinění, napadeným rozsudkem zjištěné, nevyvíňuje stěžovatele, jakmile jeho vlastní neopatrné jednání (opomenutí) bylo jednou z příčin, jež ve svém souhrnu přivodily trestnou událost. Nemá vůbec významu pro vinu stěžovatelovu, zda motocykl Š-ův byl či nebyl opatřen houkačkou, an obžalovaný vůbec netvrdil, že netroubení Š-ovo působilo na jeho způsob řízení automobilu a mělo podstatný vliv na jednání (opomenutí), které napadený rozsudek označuje za jeho trestné zavinění. I případné přetížení motocyklu a nevhodné umístění sedadla pro dalšího jezdce mohlo působiti potíže spoludsouzenému Š-ovi při řízení jeho motorového vozidla, nemění však nic na skutečnostech, jež rozsudek zjistil způsobem zmateční stížností nenapadeným jako stěžovatelovo zavinění. Rozsudek spatřuje je jedině v tom, že při nedovolené rychlosti na křižovatce změnil proti předpisům směr jízdy a vyhýbal Š-ovu motocyklu napravo, a, učinil-li tak proto, že předpokládal Š-ovu jízdu směrem k P. a zamýšlel ho autem objeti, »dopustil se tím opomenutí z nedbalosti, neboť, kdyby byl tak neučinil a nejel nezákonnou rychlostí, mohl při vyústění silnice od B. do silnice k L. a do P. seznati směr jízdy Š-a a podle toho svou další jízdu zařídití.« Průvodní návrh netýkal se proto okolností k stěžovatelově obraně příhodných, které mohly působiti závažným způsobem na rozhodnutí nalézacího soudu, stěžovateli příznivější; jeho zamítnutím nebyl tudíž zkrácen ve své obhajobě.

Pokud zmateční stížnost vytýká, že znalecký posudek byl podán proti předpisu § 118 tr. ř. jen jediným znalcem, jest poukázati k tomu, že § 118 tr. ř. sice ukládá soudu, by zpravidla přibral k znaleckému

ohledání znalce dva, že však provedení místního ohledání a podání posudku znalcem jediným i mimo případy vyznačené v § 118 odst. 1. tr. ř. nečiní postup ten zmatečným. Při hlavním přelíčení byl arci znalecký posudek podán jen jediným znalcem, ač obžaloba navrhovala slyšení znalců. Leč obžalovaný nezajistil si volným návrhem na slyšení dalšího znalce důvod k uplatňování zmatečnosti v tomto směru (§ 281 čís. 4. tr. ř.), netvrdil ani, že nejde o zjištění skutečnosti méně důležité, pro niž § 118 tr. ř. připouští slyšení jen jednoho znalce. Provádějíc výtku zmatečnosti, označenou číselně podle § 281 čís. 10 tr. ř., netvrdí zmateční stížnost, že jednání (opomenutí) obžalovaného bylo podřaditi pod jiný předpis trestního zákona, nýbrž namítá, že nepodléhá vůbec soudní pravomoci. Provádí tak zmatečnost podle § 281 čís. 9 a) tr. ř., i tu však neodůvodněně, pokud se týče neprovádí ji po zákonu. Třebaže jinak stíhání pro přestoupení předpisu § 46 min. nař. čís. 81/1910 ř. zák. o rychlosti jízdy o sobě podléhá příslušnosti úřadů správních, jde o skutkovou podstatu přestupku, po případě přečinu podle §§ 335, 337 tr. zák., jakmile jest rychlou jízdu podle zásad trestního zákona považovati za jednání neb opomenutí, o němž pachatel již podle jeho přirozených následků, které každý může poznati, podle předpisů zvláště vyhlášených a podle svého povolání mohl postříci, že se jím může způsobiti nebo zvětšiti nebezpečnost života, zdraví nebo tělesné bezpečnosti lidí (§ 55 min. nař. čís. 81/1910 ř. zák.). Rozsudek zjišťuje, aniž byl v tom směru zmateční stížností napaden, že právě nedovolená rychlost stěžovatele ve spojení s vyhýbáním proti předpisům motocyklu Š-ovu spoluzavinila za nebezpečných okolností srážku obou vozidel a smrt Františka Š-a a že jest takto v příčinné souvislosti s trestným výsledkem. Domnívá-li se tudíž zmateční stížnost, že obžalovaný mimo rychlou jízdu zachoval jinak opatrnost a byl pánem rychlosti svého stroje, nevychází vůbec ze skutkových zjištění rozsudkových, jež jediné slouží zrušovacímu soudu za podklad právního přezkoumávání rozsudku.

Čís. 3773.

Zcela povšechný útok není způsobilým otrásti úsudkem lidí o osobní hodnotě jednotlivcově jen proto, že jest náhodou stoupencem napadené strany, členem početně velmi rozsáhlého výkonného výboru politické strany.

(Rozh. ze dne 12. února 1930, Zm I 512/29.).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost 46 soukromých obžalobců do rozsudku krajského jako kmetského soudu v Čes. Budějovicích ze dne 2. května 1929, pokud jím byl obžalovaný podle § 259 čís. 3. tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti cti podle §§ 488, 491 a 493 tr. zák., mimo jiné z těchto